

U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený dle zákona č.131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Pavla Pavlíka, JUDr. Romana Fialy, Mgr. Ing. Radovana Havelce, JUDr. Pavla Simona a JUDr. Marie Žiškové, rozhodl o návrhu **Českého telekomunikačního úřadu**, se sídlem v Praze 9, Sokolovská 219 (adresa pro doručování: poštovní příhrádka 02, 225 02 Praha 025) na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Okresním soudem v Litoměřicích** a dalších účastníků sporu vedeného u Okresního soudu v Litoměřicích pod sp. zn. 9 C 20/2014, ve věci žaloby o zaplacení 12 459 Kč s příslušenstvím: žalobkyně: **ČEZ ICT Services, a.s.**, IČ: 26470411, se sídlem v Praze 4, Duhová 1531/3, zastoupené JUDr. Petrem Pečeným, advokátem se sídlem v Praze 1, Purkyňova 74/2, a žalované **L. K.**,

t a k t o :

- I. **Příslušný** vydat rozhodnutí ve věci vedené u Okresního soudu v Litoměřicích pod sp. zn. 9 C 20/2014, o zaplacení částky 12 459 Kč s příslušenstvím, **je** soud.
- II. Usnesení Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 6. 3. 2014, čj. 9 C 20/2014 - 19, **se zrušuje**.

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem doručeným dne 26. 3. 2015 se Český telekomunikační úřad domáhal, aby zvláštní senát rozhodl spor o pravomoc vzniklý ve smyslu § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 131/2002 Sb., mezi ním a Okresním soudem v Litoměřicích ve věci žaloby vedené u Okresního soudu v Litoměřicích pod sp. zn. 9 C 20/2014 o zaplacení 12 459 Kč s příslušenstvím.

Z předložených spisů vyplynuly následující skutečnosti:

Žalobkyně uzavřela dne 18. 7. 2011 se žalovanou smlouvu o zprostředkování poskytování služeb elektronických komunikací v mobilních sítích společnosti Telefónica O2 Czech Republic, a.s. („dále jen Smlouva“), na jejímž základě se zavázala k zprostředkování poskytování služeb elektronických komunikací v mobilních sítích společnosti Telefónica O2 Czech Republic, a.s. („dále jen Telefónica“) žalované. Žalovaná se zavázala řádně a včas hradit žalobkyni ve Smlouvě sjednané poplatky za služby elektronických komunikací, měsíční cenu za splátku mobilního telefonu, případně měsíční poplatky za Správu datových služeb a ostatní zprostředkované služby.

Jelikož žalovaná neplatila cenu za poskytované služby, žalobkyně se návrhem na vydání elektronického platebního rozkazu obrátila na Okresní soud v Litoměřicích, aby uložil žalované

povinnost zaplatit 12 459 Kč s příslušenstvím a přiznal žalobkyni náhradu nákladů soudního řízení.

Okresní soud v Litoměřicích usnesením ze dne 6. 3. 2014, čj. 9 C 20/2014 - 19, výrokem I. vyslovil, že není dána jeho pravomoc, řízení zastavil (výrok II.) s tím, že po právní moci usnesení bude věc postoupena Českému telekomunikačnímu úřadu (výrok III.), rozhodl o nákladech řízení (výrok IV.) a vrátil žalobkyni zaplacený soudní poplatek (výrok V.) Okresní soud vycházel z § 7 odst. 1 a § 104 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, a § 129 odst. 1 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích (dále též jen „*zákon o elektronických komunikacích*“), a dospěl k závěru, že k rozhodování sporů ve věcech úhrady za telekomunikační služby je příslušný Český telekomunikační úřad.

Český telekomunikační úřad (dále jen „navrhovatel“) s postupem okresního soudu nesouhlasil a podal zvláštnímu senátu návrh na řešení negativního kompetenčního sporu.

V návrhu odkázal na usnesení zvláštního senátu ze dne 13. 1. 2011, čj. Konf 54/2010 - 9, a čj. Konf 72/2010 - 10, ve kterých zvláštní senát vyslovil, že k tomu, aby mohl ve sporu rozhodovat navrhovatel, musí být splněna osobní a věcná podmínka stanovená v § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. Navrhovatel namítl, že v nyní rozhodované věci není splněna osobní podmínka. Podle navrhovatele ze smlouvy vyplývá, že k vlastnímu poskytování služeb dochází v síti společnosti Telefónica a žalobkyně vystupuje pouze jako prostředník či zprostředkovatel mezi poskytovatelem služeb elektronických komunikací a žalovanou. Žalobkyně tak není v tomto smluvním vztahu osobou vykonávající komunikační činnost, což ani žalobkyně sama netvrdí. V této souvislosti dále odkázal na usnesení zvláštního senátu ze dne 19. 3. 2013, čj. Konf 3/2013 - 12, vydaném v obdobné věci, kdy poskytovatelem telekomunikačních služeb byl mobilní operátor Vodafone Czech Republic a.s., a žalobkyně sama služby elektronických komunikací neposkytovala.

Podle navrhovatele je předmětem sporu nárok vyplývající ze soukromoprávního vztahu mezi žalobkyní a žalovanou, konkrétně nárok vyplývající z přefakturace měsíčních poplatků za služby poskytnuté operátorem Telefónica. K rozhodování ve věci proto není příslušný navrhovatel, ale Okresní soud v Litoměřicích.

Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi správním úřadem a soudem se zvláštní senát řídil následující úvahou:

Zvláštní senát v usnesení ze dne 14. 9. 2009, čj. Konf 38/2009 - 12, dostupném na www.nssoud.cz, vysvětlil, že k tomu, aby mohl navrhovatel rozhodovat účastnické spory, musí být podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích naplněn osobní a věcný předpoklad.

Osobní předpoklad založení pravomoci navrhovatele je splněn, vznikne-li spor mezi osobou vykonávající komunikační činnost podle § 7 zákona o elektronických komunikacích (zajišťování sítí elektronických komunikací, poskytování služeb elektronických komunikací, provozování přístrojů), a účastníkem, popřípadě uživatelem, na straně druhé. Službou elektronických komunikací se podle § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích rozumí služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize, s výjimkou služeb, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací nebo vykonávají redakční dohled nad obsahem přenášeným sítěmi a poskytovaným službami

elektronických komunikací; nezahrnuje služby informační společnosti, které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací. Osoba účastníka musí splňovat charakteristiku stanovenou v § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích („účastníkem se rozumí každý, kdo uzavřel s podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací smlouvu na poskytování těchto služeb“), popřípadě osoba uživatele musí splňovat charakteristiku stanovenou § 2 písm. b) zákona o elektronických komunikacích („uživatel se rozumí každý, kdo využívá nebo žádá veřejně dostupnou službu elektronických komunikací“);

Věcný předpoklad pravomoci navrhovatele rozhodovat účastnické spory je splněn, týká-li se spor povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích nebo na jeho základě; povinnost uhradit cenu za poskytnutou službu je podle § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích základní povinností účastníka resp. uživatele veřejně dostupné služby elektronických komunikací.

Zvláštní senát se zabýval nejprve tím, zda byl naplněn osobní předpoklad podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, tedy zda se jedná o spor mezi osobou vykonávající komunikační činnost podle § 7 zákona o elektronických komunikacích na straně jedné a účastníkem, popřípadě uživatelem, na straně druhé.

Žalobkyně se v článku I odstavec 1. Smlouvy zavázala žalované zprostředkovat poskytování služeb elektronických komunikací v mobilních sítích společnosti Telefónica, které si zaměstnanec (žalovaná) objedná. Podle odstavce 2 pak zaměstnanec tímto zmocňuje zprostředkovatele ke všem úkonům souvisejícím s touto Smlouvou a se Smlouvou o poskytování služeb elektronických komunikací, kterou uzavírá zprostředkovatel (žalobkyně) se společností Telefónica, svým jménem na účet zaměstnance. Zaměstnanec výslovně souhlasí s tím, že pouze zprostředkovatel je v souladu se Všeobecnými podmínkami a zákonem č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích, v postavení účastníka vůči společnosti Telefónica, a že pouze zprostředkovatel může vykonávat v souladu se Všeobecnými podmínkami všechna práva plynoucí z výše uvedených dokumentů pro účastníka. Právní vztah mezi žalobkyní a žalovanou je tak podmíněn nezávisle existujícím smluvním vztahem žalobkyně a operátora. Pro rozhodnutí kompetenčního sporu však zvláštní senát posuzoval pouze vztah mezi žalobkyní a žalovanou. Žalobkyně jako osoba, která umožňuje účastníkům využít služeb elektronických komunikací operátora v rámci vymezeném tímto nezávislým smluvním vztahem, sama v tomto případě služby elektronických komunikací neposkytuje, a není proto osobou vykonávající komunikační činnost. Tou je pouze společnost Telefónica. V tomto případě pak není ani rozhodné, že žalobkyně podle evidence podnikatelů v elektronických komunikacích, vedené navrhovatelem, byla v rozhodném období uvedena v této databázi jako podnikatelka, která má oprávnění podle § 79 a § 104 zákona o elektronických komunikacích poskytovat veřejně dostupné služby elektronických komunikací.

Taktéž žalovanou nelze považovat za účastníka podle § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích, protože neuzavřela s podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací (Telefónicou) smlouvu na poskytování těchto služeb. Pokud by ve věci byla dána povinnost žalované plnit přímo na účet společnosti Telefónica, byť prostřednictvím žalobkyně, musel by mezi žalovanou a touto společností existovat právní vztah. Zvláštní senát však existenci takového právního vztahu, jak je výše pojednáno, neshledal.

Zvláštní senát proto uzavřel, že ve věci nebyla naplněna osobní podmínka podle § 129 odst. 1 věty první zákona o elektronických komunikacích.

Jelikož nebyl naplněn osobní předpoklad pro založení pravomoci Českého telekomunikačního úřadu podle § 129 odst. 1 věty první i druhé zákona o elektronických komunikacích, splnění věcné podmínky podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích zvláštní senát již neposuzoval. (K obdobnému závěru dospěl zvláštní senát v usnesení ze dne 19. 3. 2013, čj. Konf 3/2013 - 12, dostupném na www.nssoud.cz).

Zvláštní senát podle § 5 odst. 3 zákona č. 131/2002 Sb. zruší rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Dalším výrokem proto zvláštní senát zrušil usnesení Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 6. 3. 2014, čj. 9 C 20/2014 - 19.

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. Dále bude tedy Okresní soud v Litoměřicích pokračovat v řízení o podané žalobě.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 20. října 2015

JUDr. Michal Mazanec
předseda zvláštního senátu